

Inhoud

De first lady's 11

Inleiding 13

Hoofdstuk I

De politieke echtgenote 19

Hoofdstuk II

Zusterschap van 1600 53

Hoofdstuk III

Bewijzen van moed 94

Hoofdstuk IV

Moederschap 111

Hoofdstuk V

Steun 152

Hoofdstuk VI

East Wing versus West Wing 175

Hoofdstuk vii
De goede echtgenote 199

Hoofdstuk viii
Kwaad bloed 247

Hoofdstuk ix
Blijf kalm en ga door 287

Epiloog: *Ladies first* 320

Woord van dank 333

Bronnen 336

Bronnen en verantwoording van ingevoegde foto's 352

Bibliografie 354

Register 362

De first lady's

Jacqueline Kennedy	1961-1963
Lady Bird Johnson	1963-1969
Pat Nixon	1969-1974
Betty Ford	1974-1977
Rosalynn Carter	1977-1981
Nancy Reagan	1981-1989
Barbara Bush	1989-1993
Hillary Clinton	1993-2001
Laura Bush	2001-2009
Michelle Obama	2009-2017

Inleiding

De vrouwen droegen allebei een zonnebril. De een zag er glamoureuus uit, ondanks het feit dat ze een petje droeg en haar haren in een paardenstaart had samengebonden; de ander leek iets minder koninklijk met haar strooien hoed met zwart lint en haar verwaaide haren in de zilte bries. Ze straalden allebei op het moment dat de president van de Verenigde Staten hun foto nam.

Het was 24 augustus 1993 en Hillary Clinton poseerde voor een foto met Jacqueline Kennedy Onassis, aan boord van de *Releamar*, een 21 meter lang wit jacht dat eigendom was van de partner van de voormalige first lady, de diamanthandelaar Maurice Tempelman. Jackie had de Clintons, die zeven maanden eerder het Witte Huis hadden betrokken, uitgenodigd voor een vijf uur durende boottocht op de Vineyard Sound, naar de rode rotsen van Gay Head, aan de westpunt van het eiland Martha's Vineyard. Jackie bezat een landgoed in de buurt, maar de Clintons waren minder op hun gemak te midden van de patriciërs die 's zomers de Vineyard bevolken. Het was meer dan een pleziertochtje. Jackie Kennedy was destijds een van de zes voormalige first lady's die nog in leven waren en ze wilde Hillary van advies dienen over hoe ze het

leven in het Witte Huis kon overleven. Jackie wist dat Hillary zich zorgen maakte over het welzijn van haar dochter Chelsea en ze wilde haar, als lid van de zusterschap van voormalige first lady's, uitleggen hoe zij haar Caroline en JFK Jr. in de schijnwerpers had grootgebracht. Maanden daarvoor had Hillary een privélunch met Jackie gehad in haar elegante appartement in New York, op 1040 Fifth Avenue. Toen hadden ze besproken hoe Chelsea uit het zicht van de pers kon worden gehouden.

Lisa Caputo, Hillary's perschef in het Witte Huis, herinnert zich hoe Jackie en haar kinderen zowel Hillary als de president vertelden 'hoe je kan opgroeien en toch gewoon kind kunt zijn. Dat was destijds heel belangrijk voor zowel de president als Mrs. Clinton.' In een brief aan Betty Ford, een ander lid van de exclusieve zusterschap, schreef Hillary dat het boottochtje 'ons de verandering in tempo bood die ons gezin echt even nodig had'. Het was een van de reeks ontmoetingen van Jackie en Hillary die de band tussen hen sterker maakte. Jackie was blij dat ze Hillary kon helpen, niet alleen met advies over ouderschap, maar ook door haar door het gecompliceerde sociale netwerk van Martha's Vineyard te begeleiden. Jackie stelde Hillary voor aan haar bemiddelde vrienden en moedigde haar aan het ontvangen van gasten tot een van haar belangrijkste bezigheden op het Witte Huis te verheffen. (Ze had het gevoel dat enkelen van haar voorgangers – met name Lady Bird Johnson, Pat Nixon en Rosalynn Carter – op dat gebied meer hadden kunnen doen door artiesten naar het Witte Huis te halen en het land met kunst te laten kennismaken.)

Jackie was op dat moment vierenzestig jaar oud en had een zwak voor de Clintons, vooral vanwege Bills bewondering voor president Kennedy, die hij zijn held noemde. Ze vond het prachtig om de beroemde foto van Bill Clinton te zien die als tiener president Kennedy de hand schudt in de Rose Garden, tijdens een bezoek dat hij met een burgerorganisatie aan Washington D.C. bracht. (De Clintons staken hun bewondering voor de Kennedy's niet onder stoelen of banken. Aan de vooravond van de inaugura-

tie in 1993 legden ze witte rozen op het graf van president Kennedy en op het graf van zijn broer Robert op de Arlington National Cemetery.) Geen andere Democratische president – ook president Johnson en president Carter niet – was zo toegewijd geweest aan de nalatenschap van JFK. En geen ander presidentieel echtpaar was in staat gebleken een echte band met Jackie op te bouwen. De ontmoeting die dag van Hillary, een nieuwe first lady die nog op zoek was naar haar eigen geluid, en Jackie, een vroegere first lady die zo beheerst leek, zou een enorme invloed hebben op de manier waarop Hillary haar tienerdochter in de acht jaar van het presidentschap van haar man zou grootbrengen.

Eerst bleef de altijd cameraschuwe Jackie benedendeks, terwijl haar zwager senator Ted Kennedy de Clintons begroette. ‘Hallo, welkom in Massachusetts!’ riep senator Kennedy toen de Clintons aan boord kwamen. De president droeg een zalmkleurige broek en Hillary een korte broek. ‘Blij dat we er zijn!’ reageerde de president toen hij aan boord klom. Een iets kleinere boot vervoerde het presidentiële escorte, onder wie Dee Dee Myers, de perssecretaresse van het Witte Huis, en tientallen journalisten en fotografen die een glimp van de beroemde passagiers hoopten op te vangen. Jackie zat op een bepaald moment naast Hillary, en Hillary straalde, maar Jackie, die het grootste deel van haar leven in de schijnwerpers had gestaan, leek de aanwezigheid van de pers vervelend te vinden.

Het jacht voer Buzzards Bay in, voorbij de Vineyard Sound, en legde aan in een rustige, zonovergoten inham waar het drie uur bleef liggen. De gasten, onder wie Chelsea Clinton en Caroline Kennedy, lunchten en namen een duik in het koude water vanaf een 9 meter hoge duikplank, de hoogste van het jacht. Toen Hillary aan de beurt was, klom ze erop, maar bleef doodsbang staan.

‘Spring!’ riep president Clinton. ‘Wees geen watje. Hillary! Spring!’ Andere mannelijke leden van de Kennedy-clan begonnen eveneens te roepen, tot Hillary opeens een vrouwenstem boven de rest uit hoorde, vanuit het water beneden haar – het was Jackie.

‘Doe het niet, Hillary! Doe het niet! Je hoeft het niet te doen, alleen omdat ze je uitdagen!’

Hillary wachtte even en overwoog Jackies advies. Toen draaide ze zich om en klom omlaag naar een minder angstaanjagende hoogte. Geen vrouw ter wereld kon Hillary’s kwetsbaarheid beter begrijpen dan Jackie. Van de lagere plank sprong Hillary in het koude, blauwe water.

In een brief aan first lady Betty Ford schreef een vrouw uit Texas in alle ernst: ‘Er wordt grondwettelijk van u verwacht dat u perfect bent.’ Er wordt zoveel van deze vrouwen verwacht maar er is zo weinig vastgelegd over de rol die zij vervullen. Lady Bird Johnson zei dat een first lady ‘een entertainer, een verkoper, een paspop en een publiciteitsklankbord moest zijn, met een goed hart en een oprechte interesse in het volk’ in het hele land, rijk en arm. Geen gemakkelijke opdracht.

Toen ik voor Bloomberg News verslag deed van de regering-Obama, werd ik uitgenodigd voor een lunch met een tiental journalisten die de opdracht hadden gekregen first lady Michelle Obama te volgen. Tijdens de lunch, die zou gaan over haar campagne om een eind te maken aan obesitas bij kinderen, merkte de first lady op dat haar man was gestopt met roken. Elk brokje informatie over de presidentiële familie verspreidt zich razendsnel en het nieuws groeide al snel uit tot een enorm verhaal dat haar campagne voor gezond eten totaal overschaduwde. Ik vroeg me af hoe zij zich voelde, nadat zij zulke persoonlijke informatie met de wereld had gedeeld, en of zij haar leven als beroemdheid al volledig had geaccepteerd.

Niemand heeft geschreven over de relatie tussen de first lady’s onderling en hoe deze fascinerende vrouwen elkaar opzoeken in tijden van vreugde en verdriet. Voor dit boek interviewde ik meer dan tweehonderd mensen, onder wie de stafchefs van de first lady’s, perschefs en andere belangrijke politieke adviseurs, naast goede vrienden en familieleden van de first lady’s, om erachter te

komen hoe het leven in het Witte Huis er nu werkelijk uitziet. Hun kinderen vertelden onthullende verhalen over de persoonlijke worsteling van hun moeders en hoe ze nooit opgaven.

Van Jackie Kennedy tot Michelle Obama hebben deze vrouwen elk hun eigen weg uitgestippeld, en dat terwijl ze kinderen grootbrachten, hun rol speelden als beschermer en vertrouweling van hun echtgenoot, en het wankel evenwicht tussen hun eigen staf in de East Wing en de adviseurs van hun man in de West Wing bewaarden. Die verantwoordelijkheden werden nog eens aangescherpt door de voortdurende bezorgdheid die deze vrouwen hadden om de veiligheid van hun gezin.

Nooit eerder gepubliceerde brieven tussen de first lady's laten zien hoe diep ze met elkaar meevoelen en bieden een kijkje in de complexiteit van hun relaties en in hun eigen persoonlijke wereld. Presidenten maken deel uit van een levenslange club, maar first lady's ook: presidenten zijn lid van de elitairste broederschap ter wereld, en first lady's van de elitairste zusterschap. Personeelsleden die nooit eerder met een journalist hadden gesproken, onder wie butlers, meiden, portiers, koks en bloemisten die ik voor mijn eerste boek, *De residentie*, interviewde, vertelden mij over hun unieke relatie met deze opmerkelijke vrouwen. Voor dit boek kon ik zelfs personeelsleden interviewen die niet eerder met mij hadden willen praten. De personeelsleden van het Witte Huis maken de presidentiële families mee in hun persoonlijkste momenten. Ik had ook openhartige gesprekken met Rosalynn Carter (die ik tweemaal interviewde) en Barbara en Laura Bush. Die gesprekken legden een basis voor dit boek.

De levens van deze vrouwen zijn vormgegeven door de geschiedenis. Steve, de zoon van Betty Ford, herinnert zich dat hij in 1963 thuiskwam van school en zijn moeder huilend aantrof in de woonkamer van het gezin. 'Waarom huil je, mama?' vroeg hij haar. 'President Kennedy is vermoord,' antwoordde ze zacht. Nancy Reagan reed over San Vicente Boulevard in Los Angeles toen ze op de radio in haar auto het nieuws hoorde dat Kennedy was neergeschoten.

Betty noch Nancy wist op dat moment dat zij ooit deel zouden uitmaken van de kleine zusterschap van first lady's en dat hun beider echtgenoten het doelwit zouden worden van moordaanslagen.

Sinds 1961 woonden er tien first lady's in het Witte Huis, van Jackie Kennedy tot Michelle Obama. Ze waren getrouwd met vijf Republikeinen en vijf Democraten en ze verschilden allemaal van elkaar. Wat ze delen is hun menselijkheid, hun imperfectie. 'Mijn moeder,' zegt Steve Ford trots, 'vond altijd dat zij een gewone vrouw was in een buitengewone tijd.' Deze vrouwen zijn niet 'perfect', en dat is juist wat hen zo interessant maakt.

HOOFDSTUK I

De politieke echtgenote

Welke first lady wordt begrepen? Het gaat om de koning.
Niet om de koningin.

CONNIE STUART, STAFCHIEF EN PERSCHIEF
VAN FIRST LADY PAT NIXON

Lady's zijn moderne vrouwen met moderne problemen, pleziertjes, carrières, twijfels, onzekerheden en crises. Ze zijn echtgenotes, werkende moeders en politiek adviseurs die tot internationale beroemdheid worden gebombardeerd, alleen vanwege degene met wie ze getrouwd zijn. Ze zijn vaak geliefd, soms gehaat, en ze zijn bijna altijd de vertrouwdste raadgever van hun man. Hoewel er een heel land voor nodig is om een president te kiezen, 'zijn wij uitverkoren door één man', zei Laura Bush. Hun positie is niet vastgelegd in de grondwet, en de rol van de onbetaalde echtgenote lijkt ongelooflijk anachronistisch in de wereld van vandaag, zeker omdat deze vrouwen een belangrijke rol speelden in de verkiezing van hun man en vervolgens naar de East Wing worden verbannen. Rosalynn Carter begreep tientallen jaren geleden al hoeveel geheime macht een first lady bezit. 'Ik ben erachter gekomen,' zei ze, 'dat je alles kunt doen wat je wilt.'

De titel first lady hoort bij de ongemakkelijke combinatie van overdreven controle, een ongelooflijk uitgebreid platform en geen officieel mandaat. Toch is het ambt onontbeerlijk voor het Amerikaanse presidentschap en deze vrouwen zijn de belichaming van de Amerikaanse vrouw en de Amerikaanse moeder. Maar daar zijn ze niet gelukkig mee. Martha Washington noemde zichzelf een 'staatsgevangene'. Jacqueline Kennedy zei: 'Het laatste hoe ik genoemd wil worden is "first lady". Het klinkt als de naam van een rijpaard.' En Michelle Obama zegt dat in het Witte Huis wonen net zoiets is als wonen in een 'mooie gevangenis'. Nancy Reagan vermeldde echter trots 'first lady' als haar beroep op haar belastingformulier – ze had er immers hard voor gewerkt. Ze zei tegen haar perschef, Sheila Tate: 'Ik dacht, nou ja, mijn man is gouverneur geweest van een grote staat als Californië. We hebben een heleboel ervaring. Misschien is het leven in het Witte Huis vijf keer zo moeilijk. Maar weet je, het is wel duizend keer zo moeilijk.' Ze gaan allemaal op hun eigen manier om met de unieke, door druk gekenmerkte positie. Sommigen slagen er beter in dan anderen. Sommigen zijn jaloers op elkaar, sommigen haten elkaar en sommigen helpen elkaar hun weg te zoeken door het leven in het Witte Huis. Achter elke geweldige president moet een geweldige vrouw staan.

De relatie tussen deze vrouwen is ingewikkeld en vaak verrassend, en heeft veel meer te maken met de persoonlijkheid van de vrouwen zelf dan met de politieke partij waarmee hun naam wordt geassocieerd. Er bestaat onwaarschijnlijke rivaliteit, zoals die tussen Nancy Reagan en Barbara Bush, en verbazingwekkende vriendschap, zoals tussen Laura Bush en Michelle Obama, en levenslange verbintenissen, zoals de vriendschap van Lady Bird Johnson en Betty Ford. Er zijn ook betrekkingen die bol staan van gekwetste gevoelens en wrok, zoals die tussen Hillary Clinton en Michelle Obama. Een blik in hun persoonlijke briefwisseling toont de complexiteit van hun relatie met elkaar: ze delen het verdriet over de dood van hun ouders, hun echtgenoten, hun vrienden

en zelfs, in uitzonderlijk verdrietige situaties, het verlies van hun kinderen. Deze vrouwen leidden hun leven in de vissenkomp van het Witte Huis, omringd door een grote groep intimiderende mannen en vrouwen met oortjes in die voortdurend alle kanten op keken. 'Je hebt er geen idee van hoe het is om hier te wonen,' zei Hillary Clinton in 1995 tijdens een interview. Het kan enorm benauwend zijn. Betty Ford noemde het Witte Huis, dat 132 kamers, zes verdiepingen en twee verborgen tussenverdiepingen telt, haar 'eenkamerflat', omdat ze in de praktijk op de tweede verdieping woonde, waar ze werkte vanuit een kleedkamer naast de slaapkamer van de president en de first lady. Het leven verandert snel voor deze vrouwen. Rosalynn Carter herinnert zich hoe geschokt ze was toen ze, kort nadat zij en haar gezin het Witte Huis hadden betrokken, de telefoon pakte en aan de telefoniste vroeg om te worden doorverbonden met 'Jimmy'. Er viel even een stilte en toen zei de telefoniste: 'Welke Jimmy?' Ze moest zichzelf er vanaf dat moment aan herinneren dat ze haar man onder bepaalde omstandigheden 'de president' moest noemen. Hun leven was voorgoed veranderd, en er was nauwelijks tijd om zich aan te passen.

Op 12 april 1945, toen president Franklin Delano Roosevelt overleed in zijn huisje in Warm Springs, Georgia, was first lady Eleanor Roosevelt hard aan het werk in Washington. Toen ze hoorde dat haar man was overleden, belde ze onmiddellijk hun vier zoons, die allemaal in militaire dienst waren, en trok ze zwarte rouwkleding aan. Eleanor vertelde het nieuws zelf aan vicepresident Harry Truman. 'Harry,' zei ze rustig, 'de president is dood.' Truman was geschokt en vroeg haar of hij iets kon doen om te helpen. Ze schudde haar hoofd en zei: 'Is er iets wat wij voor jón kunnen doen? Want jij bent degene die nu in de problemen zit.'

In de negentiende eeuw werd de naam van een vrouw slechts bij drie gelegenheden opgeschreven: bij haar geboorte, haar huwelijk en haar overlijden. Oorspronkelijk werd er van de echtgenote van de president niet meer verwacht dan dat ze gastvrouw was, en de

onofficiële titel kwam pas in gebruik toen Harriet Lane, de nicht van president James Buchanan, hem begon te vergezellen naar officiële ontvangsten. Buchanan was de enige levenslange vrijgezel die ooit president was. In 1858 duidde *Harper's Weekly* Lane aan als 'Our lady of the White House', en twee jaar later werd haar foto afgedrukt in *Frank Leslie's Illustrated Newspaper*, met het bijschrift: 'Het onderwerp van onze illustratie... zou met recht de first lady van het land kunnen worden genoemd.' Tegen de tijd dat Mary Todd Lincoln het Witte Huis betrok, in 1861, had de term 'first lady' al een vaste plaats verworven in de Amerikaanse woordenschat. (Ze werd soms ook 'mevrouw de president' genoemd door de president en zijn adviseurs.) Toen de generaal Ulysses S. Grant, de held van de Amerikaanse Burgeroorlog, in 1868 tot president werd gekozen, waren vrouwelijke journalisten erg geïnteresseerd in zijn vrouw Julia, al schreven velen van hen onder een pseudoniem, omdat het in de negentiende eeuw niet als erg vrouwelijk werd beschouwd om journalist te zijn. (Julia hield ervan om gasten te ontvangen – ze organiseerde diners met negenentwintig gangen –, maar haar uiterlijk kon weinig goedkeuring wegdragen: ze was scheel en poseerde alleen en profil voor portretten in een poging dit te verbergen.)

De vrouw van de president heeft altijd een subtiele, maar effectieve invloed gehad. Mary Todd Lincoln zorgde ervoor dat enkelen van haar bondgenoten deel uitmaakten van het kabinet van haar echtgenoot, en van Edith Bolling Galt Wilson, de tweede vrouw van president Woodrow Wilson, wordt gezegd dat ze veel taken van het presidentschap op zich heeft genomen nadat haar man in 1919 was getroffen door een beroerte, achttien maanden voor hij het Witte Huis verliet. Twaalf jaar lang, van 1933 tot 1945, tartte Eleanor Roosevelt de verwachtingen die het publiek had van een first lady door zich onvermoeibaar in te zetten voor mensenrechten en vrouwenrechten. Eleanors kracht was zo groot dat Sarah McClendon, de langdurige Witte Huis-correspondent, schreef dat ze 'een standaard had gezet waaraan alle first lady's na haar

zich moesten meten'. Tussen Eleanor en de glamoureuze Jackie Kennedy zaten Bess Truman en Mamie Eisenhower. Bess Truman had een hekel aan Washington (zij en haar man en dochter noemden het Witte Huis de 'Grote Witte Gevangenis') en ging zo vaak als maar kon terug naar hun huis in Independence, Missouri. Ze gaf nooit interviews. Ze was doodsbang dat de pers de zelfmoord van haar vader, vele jaren eerder, bekend zou maken. Als journalisten haar iets vroegen, antwoordde Bess: 'Jullie hoeven mij niet te kennen. Ik ben alleen maar de vrouw van de president en de moeder van zijn dochter.' Mamie Eisenhower was de belichaming van de charmante huisvrouw en liefhebbende moeder uit de jaren vijftig van de twintigste eeuw, maar ze was zich bewust van haar invloed. Ze had zo'n grote afkeer van de controversiële Republikeinse senator Joseph McCarthy uit Wisconsin, die beroemd werd om zijn commissie voor on-Amerikaanse activiteiten, dat ze ervoor zorgde dat hij van bepaalde diners op het Witte Huis werd uitgesloten. De heimelijke manier waarop ze haar macht gebruikte is interessant, gegeven het feit dat haar openbare uitingen over de vrouw zo formeel waren. 'Echtgenote zijn is de beste carrière die het leven een vrouw kan bieden,' zei ze en ze voegde eraan toe dat zij 'slechts één loopbaan had, en zijn naam is Ike'.

Jacqueline Kennedy woonde iets langer dan duizend dagen in het Witte Huis, van 20 januari 1961 tot kort na de moord op haar man op 22 november 1963. John Kennedy was drieënveertig jaar oud toen hij president werd – de jongste man die ooit tot het ambt werd verkozen. Met haar eenendertig jaar was Jackie de op twee na jongste first lady in de geschiedenis van Amerika en de eerste first lady sinds het begin van de twintigste eeuw die moeder van een baby was. Zij gaf de rol van first lady een nieuwe invulling en werd een wereldster. Ze startte een enorme restauratie van het Witte Huis en maakte het tot haar doel het tot 'het meest perfecte huis' van het land te maken. Jackie was een patriciër die was opgegroeid in een victoriaans herenhuis met achtentwintig kamers in New-

port, Rhode Island. Ze had onderwijs genoten aan de Miss Porter's School in Farmington, Connecticut. Ze nam een ingrijpend besluit toen ze het Witte Huis openstelde voor iedereen die televisie kon kijken tijdens haar rondleiding door het huis op 14 februari 1962. De uitzending werd bekeken door 56 miljoen mensen en droeg bij aan haar roem.

Jackies grootste nalatenschap was echter de stijl waarin ze rouwde om de dood van haar man. Naarmate de jaren verstreken, kreeg ze er genoeg van een symbool te zijn van het gedeelde verdriet van de Amerikanen en verlangde ze hevig naar een eigen leven. Als ze terugkeerde naar Washington om op Arlington National Cemetery de graven van haar man en haar twee jonge kinderen te bezoeken – Patrick, die twee dagen na zijn te vroege geboorte overleed, en hun doodgeboren dochter Arabella –, vroeg ze de chauffeur om niet in de buurt te komen van het Witte Huis, een huis dat ze ooit zo liefdevol had gerestaureerd. Ze wilde het huis dat zoveel bitterzoete herinneringen bevatte voor haar en haar twee jonge kinderen, Caroline en John F. Kennedy Jr., niet zien.

Lady Bird Johnson betrok het Witte Huis toen het in een staat van rouw verkeerde. Er hingen zwarte doeken aan de kroonluchters, voor de ramen en de deuren, en verdrietige personeelsleden van de Kennedy's dwaalden verdwaasd door de gangen. De vorige vrouw die onder dergelijke omstandigheden de titel van first lady op zich had genomen was Edith, de vrouw van Theodore Roosevelt, die Ida McKinley opvolgde na de moord op president William McKinley in 1901. Maar Ida, die zelden in het openbaar werd gezien en aan epileptische aanvallen leed, was geen Jackie Kennedy, en Lady Bird trad aan in het begin van het televisietijdperk, waarin first lady's niet langer de relatieve privacy konden bewaren die Ida McKinley had. Lady Bird deed haar uiterste best om zich te onderscheiden van haar glamoureuze voorgangster, maar, zo verzuchtte ze: 'Mensen zien de levenden en verlangen naar de doden.' Niettemin werd Lady Bird, die bijna twintig jaar ouder was dan Jackie en lang niet zoveel stijl bezat, een machtige first lady die een

grote rol speelde bij de overwinning van haar man bij de presidentsverkiezingen van 1964.

Pat Nixon was erop voorbereid om in 1960 first lady te worden, toen haar man het had opgenomen tegen Jack Kennedy en verloor, maar ze wilde helemaal niet dat hij het in 1968 weer probeerde. Ze had Richard Nixon inmiddels gedurende meer dan twintig jaar zeven campagnes zien voeren. In het Witte Huis had ze de bijnaam 'Plastic Pat', omdat ze er gewoon schoon genoeg van had om de rol van politieke echtgenote te spelen. Ze steunde haar man in zijn moeilijkste jaren, toen het Watergate-schandaal hem zijn presidentschap kostte en hij de enige president in de geschiedenis werd die aftrad. De dag waarop ze het Witte Huis verlieten, zaten de Nixons zwijgend in de helikopter toen deze opsteeg van het South Lawn en aan zijn tocht over de National Mall begon. Pat mompelde in zichzelf: 'Het is zo verdrietig, zo verdrietig.' Haar persoonlijke verdriet raakte een snaar, en in 1990, zestien jaar nadat ze het Witte Huis had verlaten, stond ze op de zesde plaats van de lijst Meest Bewonderde Vrouwen van het tijdschrift *Good Housekeeping*, nog voor de legendarische actrice Katharine Hepburn. Het was haar twintigste jaar in de top tien.

Betty Ford begeleidde haar vriendin Pat naar de helikopter op Nixons laatste dag in het Witte Huis. Als vrouw van Nixons vice-president Gerald Ford was Betty bevriend geraakt met Pat en ze had diep medelijden met haar. Die dag sloeg Betty haar arm om de smalle taille van haar vriendin. 'Hemeltjelijf, ze hebben zelfs de rode loper voor ons uitgerold, wat zeg je me daarvan,' zei een verbitterde Pat tegen Betty. 'Daar zie je er zoveel van, dat je er op den duur een hekel aan krijgt.' Pat was verdrietig, maar Betty werd verteerd door ongerustheid over haar plotselinge intrede in het Witte Huis. De avond ervoor hadden Betty en haar man elkaars hand vastgehouden en samen gebeden. Toen ze van de presidentiële helikopter, de Marine One, terugliepen naar het Witte Huis, nadat ze de Nixons uitgeleide hadden gedaan, greep president Ford zijn vrouw bij de hand en fluisterde: 'We kunnen het.'